STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 01452

KOYLES FUN DER VAYT

Jacob Gottlieb

•

Permanent preservation of this book was made possible
by Joe Medjuck
in memory of
Ben Zion Medjuck

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

יעקב גאָטליב

קולות פון דער וויט

לירישע פּאָעמע

קאָונע, 1933.

ד ר ו ק ע ר יי
ש. יאָסעלעוויטש
ק אָ ו נ ע, לוקשיאָ 31.
ט ע ל ע פ אָ ן 79-21.

כְּאַיָּל תַּעֲרֹג עַל אֲפִיקֵי־מָיִם
כֵּן נַפְשִׁי תַעֲרֹג אֵלֶיךָ — —

(תהילים מב')

דיין לעבן איז אַ פעלד, אַ וואַסער און אַ בוים
וואָס רייסט זיך מיט די צווייגן אין בלויען רוים — —

(פון מיין לידער־זאַמלונג „גאָלד און בלוט“)

פינצטער איז דער געשריי פון די פייגל פֿאַרטאָג.
ווען די ערד איז איינזאַם, איינזאַמער פון אַלע איינזאַמע
און זי איז פֿנימלאָז און פול מיט כאַאָס
און איבער איר צוקאָפּנס זויגן זיך איין אין בלויען, סופֿלאָזן רוים
די ווײַטע, פֿאַרלוירענע שטערן
און די לבנה צערינט אויף די הויכע, עלנטע הימל-פֿעלדער.

פינצטער איז דער געשריי פון די פייגל פֿאַרטאָג.
די איינציקע זיינען זיי — וועמעס גורל ס׳איז
אין אָט דער שעה, דער איינזאַמער פון אַלע איינזאַמע,
צו וועקן די ערד און צו רופן זי,
צו היטן זי און זי צו מונטערן,
און אָנקלאַפּן זייער געשריי דעם פינצטערן
אָן אַלע לאָדנס און אָן אַלע פענצטער
און לאָזן אויפרופן די שעה פון ערב-טאָג,
די שעה
וואָס איז איינזאַמער פון אַלע איינזאַמע.

נאָר פּלוצלונג פֿאַרשווינדן זיי, די פייגלשע געשרייען.
עפּעס ניי און עפּעס אומקלאָר נעמט זיך שפּירן אינדערלופטן.
ווינטן פריש-געבוירענע נעמען ווייען, ווייען — —
דער טונקעלער, דער אייזן-קאָליריקער וואַסער נעמט זיך בייטן.
די פֿאַרב פון הימל גיסט זיך איבער.
ס׳פֿאַרשמעקט מיט ש ש ת - י מ י - ב ר א ש י ת .
און ס׳פֿאַרשווינדן פּלוצלונג די פינצטערע, די פייגלשע געשרייען.

און ניט צו זען און ניט צו הערן
און ניט צו אויפנעמען מיט די חושים,
נעמט זיך וועבן אינדערלופטן
סיי פון הימל און סיי פון דר'ערד,
סיי פון וואַלד און סיי פון וואַסער,
סיי פון ישוב און סיי פון שליאַך,
און ניט נאָר פון מזרח-זייט
נאָר אויך פון מערב-זייט,
נעמט זיך וועבן, וועבן, וועבן
אַן אַש-גרויע,
אַן אומקלאָרע
ליכט —
די ליכט די יונגע פון באַגינען!

אָ, דאָס איז דאָך די ליכט פון דער וועלט,
די ליכט די גרויסע פון דער גרויסער וועלט,
די ליכט וואָס ווערט ערשט געבוירן
און וועט אויפוואַקסן גרויס און שטאַרק
און מאַכן צערינען די פינצטערקייט פון פייגלשע געשרייען
און מאַכן צעווייען דעם תוהו פון דער וועלט
און שענקען אַ פנים דער פנימלאָזער ערד,
און אָנגיסן מיט קראַפט און מיט וווּנדער
דעם בוים און דאָס גראָז און דעם שטיין,
און מאַכן רוישן די קעפּ פון יונגע וועלדער,
און אַ פלייץ טאָן איבער אַלע וואַלד-וועגן

ביז די ברעגעס פון הייזעלעך און פון געצעלטן
און אָפּשלאָגן מיט ליכטיקייט פון מענטשישע, פרימאָרגיקע געשרייען
און אַרויסלויכטן פון קינדישע, פון ווייכע אויגן
און מאַכן געבוירן דעם גרויסן, העלן וואונדער,
דעם וואונדער פון דער וועלט וואָס רופט זיך:
לעבן!

און פייגל נייע קומען אָן. מיט נייע געשרייען קומען זיי.
און אויף די פליגלען טראָגן זיי
די ליכט די גרויסע פון דער גרויסער וועלט,
די גילדערנע בשורה פאַר דער ווייסער וועלט,
אַז אויפגעגאַנגען ווי אַ געזאַנג איז זי,
די מוטער פון דער וועלט,
די מוטער פון ליכט און פון לעבן — —
די זון.

ווי אַ פייערדיקער רייף פון איין זייט הימל צום צווייטן,
ווי אַ גילדערן-טויערדיקער בריק פון איין וועלט אין צווייטער,
ווי אַ ליכט-קוואַל וואָס רוישט מיט וואונדער.

און די זון איז געבוירן. און די זון איז דאָ.
און דער טאָג איז געבוירן. און דער טאָג איז דאָ.

און ווען דער טאָג איז געבוירן און ער איז דאָ
פאַרלאָז איך די שטיבל ביים ברעג פון וואַלד,
די שטיבל וואָס שטייט נאָך אין טונקלקייט
און עטעמט נאָך מיט חשכות און מיט נאַכטיקייט.
און מיט די וואַלד-וועגן די גרין-גראָזיקע
לויף איך אין סאַמע האַרץ פון וואַלד אַריין.

ס'איז איצט רייפער זומער אויף דער וועלט.
אָ, ווי גוט עס איז צו טראָגן אַצינד
די פאַרב פון זומער אויף מיינע הענט!

דער ריח פון זומער איז שטאַרק און קאָלירנדיק
און דרינגט אַדורך די אָדערן פון יעדן בוים און מענטש,
און שפּילט לויטער-העל אויף די צווייגנבלעטער
און בליט גרין און ווייס אויף די וואַלד-לאָנקעס
און מאַכט ווייך און שטראַלנדיק אַיעדן שטויב און שטיין
און לאָזט אויפוואַקסן אין דיר
דעם גלויבן
און די האָפענונג,
און דעם וואונדער פון דער וועלט.

וואַלד מיינער. וואַלד מיינער.
וואַלד אין מיין לעבן. טיף-גרינער וואַלד אין מיין לעבן.
איך לויף צו דיר מיט מיין לעצטן אָטעם
און מיין טראָט קושט אין הייליקייט דיין גראָזיקן זוים.

צווישן דיינע ווענט ווער איך געשטאַרקט
און מיין יונגער לעבן ווערט ייִנגער און וואונדערלעכער.
אין דיין רויש דערהער איך די טריט פון זומער און וואַקסן.
מיט זיכערקייט פאַרזוכט מיין טראָט דעם טעם פון דיין באָדן.
כ׳לאָז מיינע אַלע חושים אויסלעבן אין דיר ווילד און אָפן.
מיין טאָג ווערט יומטוב.
און אַלע הייליקע שעהן פון מיין לעבן
וועקן־זיך, וועקן־זיך,
און ווי ווייסע פייגל
זוכן זיי אָפּ די נעסטן פון מיין גוף.

מיינע אויגן ווערן שיכור פון ליכט און פון זון
און דער שאָטן־שפּיל פון גאָלד און גרין
פילט אָן מיין האַרץ מיט געהיימעניש און מיסטעריע.
מיין בלוט קריגט לשון,
און כ׳פאַרנעם די שפּראַך זיינע:
פון וואַסערן אין האַרבסטיקע פאַרנאַכטן,
פון קאָרנפעלד אין זומער־אינדערפריען,
פון איינזאַמקייט צווישן ביימער־רייען,
פון שטערן בלאָנדזשענדיקע אויף ווייטע הימלען.

נישט אַצינד האָב איך דיר דערקענט, וואַלד.
דו האָסט טיף אין מיר גערעדט נאָך דאַן
אין מיין סאַמע קינדהייט,
אין האַרץ פון מיינע חלומות.

ס'האָט דיין אָטעם ווי אַ ווינט געוואַנדערט דורך מיר,
דעם ריח געבראַכט מיר פון לענדער פרעמדע,
און אין שעהן פון אַליין-זיין,
פון עלנד-זיין און אָפּגעשיידט-זיין
האָבן געגענט צו מיר דיינע קולות פון דער ווייט
און מיך אַרומגענומען
ווי אַ וואַסער-רינג
יבשה-ערד.
שפּאַנענדיק אין דיינע טיפקייטן און ווייטקייטן
ווערט מיר נאָנט דער רוף פון דורות פריערדיקע
וואָס האָבן געבענקט נאָך דיר טיף און אייביק
און האָבן פאַר מיר געטראָגן אין זייער בלוט
דיין ריח און דיין אָטעם;

ווערט מיר נאָנט דער רוף פון דורות קומענדיקע,
וואָס וועלן עפענען ווי טויערן די הערצער פאַר דיר
און שפּאַנענדיק אין דיינע טיפקייטן און ווייטקייטן
פאַרדעקן לעצטן שפּור
פון גאַרנדיקן טראָט מיינעם.
מיין לעבן גאַנץ — אַ ציען-זיך צו דיר.
מיין לעבן גאַנץ — אַ הילן-זיך אין דיר.
מיר איז גוט אין דיין אַליינקייט.
מיר איז גוט ווען דו ביזט מילד
און לאָזט דעם צאַרטן ווינט קרויזן דיינע קרוינענבלעטער.
מיר איז גוט ווען דו ביזט ווילד

און עפנסט אויף ווי אוצרות דיינע אַלע גרויזאַמקייטן —
ווען דיין שפּראַך איז דער דונער
און דעם שטורעם העגנסטו אויף פּאַר די האָר
אָן די קעפּ פון דיינע מעכטיקע דעמבעס...

ווייל ס׳איז דיין מילדקייט וואָס שפּילט אין מיר.
ווייל ס׳איז דיין ווילדקייט וואָס שרייט אין מיר.
און ווען דער מאָרגן קומט
און די זון דעקט אויף דיין לייב,
איז דאָס די אָפנקייט אין מיר
וואָס דערנענטערט מיר צו דיר.

און ווען דער אָוונט הענגט אַראָפּ
ווי אַ וואָלקן אויף דיין קאָפּ
און דו שרעקסט בוים און פייגל
מיט שאָטנס און מיט וועלפישע אויגן
איז דאָס די שרעק אין מיר
וואָס דערווייטערט מיר פון זיך
און פון דיר.

אָ, קומט צו מיר שעהן מיינע פון צער און פון פרייד.
קומט צו מיר:
באַגעגענישן און עראינערונגען,
טרעפעגישן און צעשיידונגען,
איר אַלע, אַלע,
וואָס איר האָט מיך אויסגעפולט מיין לעבן
ווי די זון וואָס פולט אויס די ערד מיט ליכט,
וואָס איר האָט מיך אָפגעשטויסן און צוגעצויגן,
וואָס איר האָט מיך געלאָזט וויינען פאַר אייך מיט לעצטע טרערן
און פרייען זיך פאַר אייך ביז זעלבסטפאַרגעסן —
קומט צו מיר.
אָט דאָ אין וואַלד וועט איר אַ צווייטן מאָל געבוירן ווערן.
אויפאָטעמען.
אויפהילן-זיך.
דערקענען-זיך.
קומט צו מיר. ווייל כ׳בייטיק זיך אין אייך.
כּל-זמן איך הייס איך און איר — איר.
כּל-זמן ס׳לעבט נאָך וואַלד אין מיר.
כּל-זמן דער זומער איז גרויס און רייף,
די וויזיע פון וואַלד אין ווינט איז ברייט און ווילד
און די וועלט בויט איר נעסט אויף אַ גרינעם בלאַט
און אין אַ טראָפּן טוי
וואָס בליצט מיט פייער ווי אַ סמאָראַגד...

אָ, קום צו מיר

דו,

וואָס איך טראָג אַוועק פון דיר

דעם ריח פון דיין ליבשאַפט אויף מיינע הענט.

דעם ריח פון דיין לייב און פון דיין יוגנט.

דעם ריח פון דיינע חלומות

וואָס וואָרצלען טיף אין מיר

און וואָס דערפרייען מיר אין מיינע נאַכטיקע שעהן.

דו,

וואָס האָסט זיך אַריינגעשניטן אין מיר

טונקל און בליציק

ווי אַ שטערן אין דער נאַכט אַריין,

אומהיימלעך און נאָענט

ווי קילער לבנה-שיין אין ברונעם-רינג,

וואָס איך שפיר דיר מיט אויפגעעפנטע, אויפגעשניטענע חושים

ווי דאָס וויסטע פעלד געזאַנג פון רעגן אין האַלבער נאַכט,

וואָס איך פיל דעם טעם פון דיין פרייד

ווי מאָרגן-זון אויף מיינע ליפן,

וואָס איך שמעק אַראָפּ פון דיינע יונגע הענט

דעם גערוך פון גאָט — דיין באַשעפער,

פון וואַלד און ווינט — דיינע ברידער — —

קום צו מיר!

מיין בלוט לאַכט אַנטקעגן דיינע טריט.

דאָ זײַנען מיר גאַנץ.
דאָ זײַנען מיר בײדע.

דער װאַלד איז אונדזער הײם.
דער פֿאָטערלעכער הימל איבער אונדז.
און די מוטער ערד לױפֿט אונדז אַנטקעגן.

װײַט־דאָרט אין זײַן זאַמדיקער בעט ליגט דער טײַך.
פֿון צװישן די בײמער קומט זײַן רױש.
דאָס קלינגען זײַנע כװאַליעס אין װינט.
און דער װינט שפּילט אין דײַנע האָר
און אין די פֿאַלדן פֿון דײַן קלײד.

כ׳הער װי דאָס לעבן רופֿט אַרױס
מיט טױזנט קולות פֿון דײַן לײַב.

מיר טוליען זיך װי צװײ בלעטער אױף אַ בױם.
מיר שטײען פֿאָרכטיק און װאונדערלעך אײנס אַנטקעגן אַנדערן.
אונדזערע יאָרן באַגעגענען זיך,
נעמען זיך צוזאַמען,
װי שעפּעלעך אונטער אַ באַרג.
מיר טוען זיך אױס פֿון זיך אַלײן.
מיר װערן דערהײבן אין אונדזער נאַקעטקײט.
נאַקעט אין אונדזער דערהײבנקײט.
אַלע טונקלקײטן װאָס רינגלען דיך אַרום,
קרױזן זיך װי נעפּלען אַרום דײַן קאָפּ
און פֿאַרשטעלן אָפּט דיך פֿון מײַן אױג —

צערינגען.

כ׳נעם אַריינקוקן אין דיר און דיר דערקענען.
כ׳עפן זיך אַליין פאַר דיר ווי אַ בלום פאַר טאָג,
וואָס עפנט אירע בעכערלעך פאַרן גילדערנעם וויין פון דער זון.
מיין אויג באָדט זיך אין ליכט פון דיין אויג
און מיין בלוט פאַרצווייגט זיך
און בליצט אויף מיטן קאָליר פון דיין בלוט.

און מיר דערקענען-זיך.
און מיר געפינען זיך.

שוין אויף אייביק,
אויף אייביק
אויף אייביק.

ווינטיקער טאָג היינט אין וואַלד.
יעדער בוים האָט אויפגעאָטעמט, אויפגעווינטיקט, אויפגערוישט.
דערציטערטע וויגן זיך די גראָזן צופוסנס הויכע סאָסנעס.
די אַלטע יעגלע איז אומרואיק.
אירע קאָלטענעס שמעקן מיט נאַכט.

ווינטיק,ער טאָג היינט אין וואַלד.
די ווייסע לייבער פון בעריאָזעס קאָרטשען זיך און שוידערן.
פחדימדיק שרייען די פייגל.
דער וואַלד ווערט אַנדערש.
נייע געגנטן עפענען זיך פאַרן אויג.
אומרואיק איז מיין טראָט אין וואַלד-געפלעכט.
די צווייגן-נעצן ציטערן און וויגן-זיך.
די זון איז געפאַנגען אין מאַטע וואָלקנשלייערן.
ס'ווערט טונקל און שטיל.
נאָר פלוצלונג
עפנט זיך אַ בליץ
ווי אַן אויג אַ ליכטיקע און אַ פאַרהוילענע,
ווי אַ גאָלדענער לאָדן ביינאַכט.

דער רעגן הענגט איבערן קאָפ.
אַ רגע נאָר
און ער נידערט פון די הימל-טרעפ
אַראָפ.
און וואַלד איז ווינטיק. און וואַלד איז אומרואיק.

און אין אַזאַ־אָ טאָג איז מיר באַנג, באַנג.
און נאָנט ווערט מיר דער שוידערלעכער קלאַנג
פון בעריאָזעס איינזאַמע אויף ווייטע וואַלד־לאָנקעס,
און נאָנט ווערט מיר אָט דער אומרו וואָס ציט
דורך יעדן בוים און יעדן גראָז.

ווייל דורך די ביימער־רייען ווי דורך אָפענע שפּיגלען
דערזע איך מיין לעבן וואָס איז אומקלאָר
און מיין טאָג דעם מאָרגעדיקן
וואָס אין זיינע פאַלדן ברענגט ער מיר ניט קיין באַשייד.

ווייל דורך די ביימער־רייען ווי דורך אָפענע שפּיגלען
דערזע איך מיטאַמאָל אין העלער אַנטפּלעקונג
דעם לעבן פון מיר און פון דיר
און פון די אַלע,
אָנגעהעריקע אָן מיין שטאַם און אָן מיין בלוט,
וואָס האָבן ווי מיינע אבות געלאָזט ברענען אויף זייערע הענט
ווי דער דאָרן אין הייליקן פלאַם
די שאַרפע בענקשאַפט נאָך וואַלד.
און דער וואַלד האָט גערעדט צו זיי מיט דער שפּראַך פון דונער
און מיט דעם דראָענדיקן לשון פון שטורעם ערב־רעג.

שאַרף ווי דער בליץ
עפנט זיך פאַר מיר דער גאַנג פון מיינע אבות.

ווי וואָלקנס וואָס ציען
גייען פאַר מיר פאַרביי מיינע טעג. די ערשטע,
וואָס זיינען גרוי און אָן זון
ווי אונדזער האַרבסט.

בלינד האָב איך זיי געזוכט —
אַלע פיר וועגן פון דער וועלט,
ווי דער ווערימל וואָס גראָבט זיך אין דער ערד
און ווי דער פייגל וואָס רודערט אין די רוימען,
ביז
כ׳האָב דיר דערקענט
אור-פאָטער, וואַלדיקער מיינער.

דיין געשטאַלט ווי דער הימל
האָט געניידערט צו מיין יונגן קאָפּ,
אַ פינקל געטאָן ווי אַ ווייסער שטערן
וואָס שיינט מיט רחמים און מיט מזל.

דער ערשטער האָסטו דעם טעם פון דער וועלט
און די זעאונג פון גאָט
געלאָזט גליען ווי אַ פייער-קויל אויף מיין ליפּ.

האָסט איינגעוויגט מיין יוגנט אין דיינע וואונדער.
איינגעוויקלט און איינגעוויגט.

און איצט —
ווי נאָענט קומסטו־צו צו מיר
הייליקער און פּשוטער
בּ ע ל - ש ם .

דורך די נעכט וואַנדערט צו מיר דיין קול.
מיר זיינען דאָך קרובים אין בּלוט.
איבּער דורות ווי אויפגעטורעמטע מענטשן־אַקסלען
קוקסטו אַריבּער צו מיר.
דיין הייליקע פּשוטקייט רירט מיך
און מאַכט מיך אויפציטערן,
ווי אַ וואַסערל אַ טיפער און אַ קלאָרער
וואָס רירט אָן דעם גליענדיק־דאָרשטיקן בּרעג.

אַצינד זע איך דיר.
כ׳זע ווי דו לויפסט אין וואַלד אַריין:
נאָך בּאַשייד,
נאָך הייליקן פונק פון זין,
וואָס זאָל אין דיר אויפפלאַמען,
אויפשטערנען און אויפזינגען
און בּאַזינען דיין וועג אין לעבן אַריין.

האָסט דעם וואַלד אויף דיינע הענט געטראָגן.
געטראָגן און געבּראַכט אים
צו יעדער שטוב, צו יעדן ישוב
און אָנגעקלאַפּט אויף יעדן שוועל:

יידן מיינע,

אָט האָט איר אים, דעם וואַלד.

נעמט אים.

איר גאַרט דאָך נאָך אים.

טיף אין אייך גאַרט ווער דאָך נאָך אים,

דורך נעכט אָנשטערנדיקע, סופלאָזע,

דורך טעג פון וואַנדער, ענדלאָזע.

ווייל גאָט,

אונדזער פאָטער,

עטעמט דאָך אין אים,

ווייל בראשית,

אונדזער אָנהייב,

קלינגט דאָך אין אים.

און אין זיין יעדן בלאַט.

און אין זיין יעדן גראָז.

און אין יעדן געשריי פון זיינע פייגל.

און אין יעדן וואָרצל

וואָס שמעקט דעם לייביקן ריח

פון דער מוטער-ערד...

און צו די שטיבעלעך די אָרעמע, די אויסגעלאָשענע,

ווו ס'וווינען די אָרעמע-לייט,

די שטילע למד-וואָוו פון דער וועלט,

האָסטו דיין טרייסט ווי אַ ליכט

אַנטקעגן-געטראָגן,
דיין טרייסט און דיין משיח-טרוים:

און עס וועט זיין אין איינעם פון די טעג.
און די זון וועט שאַלן אין איר גאָלדענעם האָרן.
און אַלע היגלען וועלן טאַנצן.
און די כוואַליעס פון ים וועלן זאָגן שירה.
און איבער דער ערד וועט פלאַטערן די קלייד פון דערלייזער.
און דיין וויסן וועט זיך אויסשפּרייטן
ווי אַ קוואַל
איבער אַלע ערד-פלאַכן — —

און דו האָסט מיט דיין וועגעלע ליים
אויך גאָלד פון פרייד
פון די בערג געפירט.
גאָלד פון פרייד
פאַרן פיין פון די עלנדע
און די דערשלאָגענע,
וואָס בייגן די קעפּ צו דער ערד-צו
און טראָגן יסורים
שטילערהייט. — —

און ווען דיין לעבן האָט אויסגעברענט, אויסגעבּרענט
האָט וואַלד פאַרוויגט דיר אויף זיינע הענט...

איצט לויף איך אין וואַלד אַריין·
איך נאָך דיר געקומענער.
אַנדערשער.
מיט וועגן און מיט שטעגן אַנדערע.
איך לויף.
איך לויף.
און פּאָרויס פון מיר דיין שאָטן אויף מיין וועג,
דיין גלויבן ווי אַ פייער-זייל אויף מיין וועג.
כ׳זוך אויך אין וואַלד באַשייד.
און פרייד.
און זין.

ניט נאָר פאַר זיך.
פאַר דיר.
פאַר יענעם.
פאַר אייך אַלעמען·

צו ווּעמען דער וואַלד רעדט מיט דער שפּראַך פון דונער
און מיטן דראָענדיקן שטורם ערד-רעגן.

און אָט ביזטו.
קומסט צו נאָנט צו מיר.
כ'הער דעם אָטעם פון דיינע טריט
פון צווישן דיביימער-רייען — —
טאַטע מיינער.

אַזוי יונג,
אַזוי יונג אַוועק פון מיר.
אַזוי יונג,
אַזוי יונג מיך געלאָזן אַליין.
אויף אַלע וועגן פון דער וועלט אַליין.
נאָכצושפּירן נאָך די שטערן און נאָך די ווינטן
דעם וועג דעם איינזאַמען
אין לעבן מיינעם.

ווי דורך אַ חלום
וואָס רייסט מיך אָפּ פון די וואָרצלען פון דער ערד
און עפנט פאַר מיר אַלע הויכע, העלע הימלען
זע איך דיר.

עדות לעצטער
פון דער גרויסער ליכטיקייט פון מיין היים
אין יענע טעג.

ווען יומטובים אין ווייסע ליכט-פלעמלעך אָנגעטאָן
האָבן געקלונגען אויפן אָרעמען טיש
און שיינענדיק געבליט אויפן שוועל.

מיט געזאַנג האָסטו אויסגעלאָזט דיינע לעצטע טעג.
און אין די נעכט, פאַרן הויכן מאַטן פענצטער,
ווען ס׳האָט לבנה ווי קילער שניי
געלויכטן אויף דיינע הענט,
האָסטו געדאַוונט און געלויבט
מיט די שאָטנס אויף די ווענט.

און גאָט האָט זיין פנים
צו דיין פנים געווענדט.

און פון אַלע פיר ווינקעלעך
און פון אַלע פיר ווענט —

אַראָפּגעשיינט צו דיר,
אַראָפּגערעדט.

און אַצינד, ווען מיין היים איז אַ שערבל אין זאַמד,
און די קינדער דיינע, ווי די פייגל,
וואַנדערן, וואַנדערן מיט אַלע ווינטן,
און איך נאָר איינער, נאָר איינער
היט ווי ביינאַכטיקער שומר

דעם טרויער פון מיין היים
און פון מיין מאַמעס טרערן, —
קלינגט נאָך אָפּ אין מיר
אין אַ שעה פון זון-פאַרגיין,
ווען ס'שפּאַרט פון די פענצטער
ווי פון פאַרנאַכטיקע אויגן
טאָג'ס לעצטער, בלוטיקער געוויין — —
דיין קלאַנג אין מיר...

כ'זע דיך זיצן איינגעבויגן אויף אַ ספר
אוראַלט ווי די ערד.
די לבנה איבער דיין קאָפּ ווי אַ ליכט וואָס ברענט.
און ווי די שטים פון ים
וואָס קלינגט אין אַלע וויסטע היילן פון דער ערד,
און גרייכט פון איין ברעג וועלט צום צווייטן:
אייביק.
פעלזיק.
פאַרבראשיתדיק — —
איז דיין געזאַנג!

געזאַנג איז דאָך דער לייטער
וואָס פירט
שטאַפּל

נאָך
שטאַפּל
צו אים:
דעם האַר פון לעבן!

אַז וואויל איז צו דיר,
וואָס דײַן ווײַ איז אויך געווען גאַנץ,
וואָס דו האָסט יאָ געקענט אים,
דעם האַר פון לעבן.
און איך, זון דײַנער,
זוך אים,
זוך אים
און קען אים ניט.

וויל מיין לעבן איז וויי.
וויי פון דורות וויינט אין מיר.
וויי פון גורל רופט אין מיר.
גורל וויקלט איין מיין וויי
אין אַלע ווייען פון דער ערד.
און אַלע צערן
וואָס ברענען וואונדיק ווי אָוונט-רויט
אין די אויגן פון דער וועלט,
און אַלע נישט-דערלעבטע לעבנס,
וואָס וואַנדערן ווי וואָלקנס אין אונדזוערע טעג,
און אַלע פאַרוועלקטע האָפענונגען און חלומות,
ווי בלעטער פאַרשניטענע פון פריען האַרבסט,
און אַלע געשענדעטע גופים און נשמות,
וואָס זיינען הייליק און זייער בלוט איז הייליק,
ווי פאַרמעטן צעריסענע, וואָס לויכטן מיטן פיין פון דורות,
און אַלע געשרייען פון קינדער
וואָס דער הונגער בענטשט זייערע פרי-געעלטערטע קעפּ
מיט דער ווייסער ברכה פון טויט,
וועמעס הערצער קלאַפּן שוואַך און מיד,
ווי דאָס טיקן פון אַ פייגעלע אין אייזערנעם פויסט.
וועמעס אויגן זיינען קראַנק
און באַהאַלטן זיך אונטער די אויגן-לעדלעך
אין מורא פאַר דער זון,
און אַלע געוויינען פון איינזאַמע ביינאַכט,

וואָס סע הערן זיי נאָר די ווייט-עלנדע שטערן,
און אַלע אויסגעלאָשענע טעג, ווי ליכט פאַרלאָשענע,
אין גרויע תּפיסות,
גרוי ווי דער פאַרטאָג דער לעצטער
פון דעם צו דער תּליה-געפירטן;
אין שטייניקע פאַבריקן,
מיט שויבן פאַרגראַטעטע, אויסגעלאָשענע פון זון
ווי אויגן פון אַ מת פון ליכט;
און אַלע די געפאַלענע, געפאַלענע
און אין זייער געפאַלנקייט דערהייבענע
און צו מיר דערנענטערטע — —
קלאַפּן אין טיר פון מיין בלוט,
וועקן מיך,
רופן מיך,
צערייסן דעם דינעם שפינגעוועבס פון מיין שלאָף,
שטרעקן אויס די הענט צו מיר:
נעם מיך,
האַלדז מיך,
אָטעם אויף מיר,
גיב מיר מיין לעבן דעם נישט-דערלעבטן,
מיין ליכט די פרי-פאַרלאָשענע,
מיין בלוט דאָס אומווערדיק-פאַרגאָסענע,
און זיי אַלע, אַלע
נעסטן אין מיר,
רוישן אין מיר — —

און פֿאַרוואָס מוז איך צומאַכן די אויגן אַצינד?
כ'וויל זיי דאָך אָפֿן-האַלטן, אָפֿן-האַלטן
און זען דאָס וואָס גרוילט און שרעקט מיך,
וואָס מיין מוח וויל פֿאַרגעסן, פֿאַרגעסן,
וואָס טליעט ווי אַ פֿונק אונטערן אַש פֿון מיין זכּרון
און רייסט זיך אין אַ פֿלאַם צו ווערן געבוירן — —

פֿאַרוואָס מוז איך צומאַכן די אויגן אַצינד?

אָבער אַזוי ווי זיי מאַכן זיך צו, די אויגן מיינע,
רייסן זיך פֿונאַנדער מיינע אויגן די פֿאַרהוילענע,
די אַריינגעוואָקסענע אין מיין לייב אינעווייניק;
עפֿענען זיך ווי די אויגן פֿון דער סאָווע,
וואָס די בלינדע נאַכט מאַכט זיי זעעוודיק
און גיט זיי ליכט און שענקט זיי קראַפֿט — — —

און דורך די ביימער-רייען ווי דורך אָפֿענע שפּיגלען
דערזע איך מיטאַמאָל
פֿייערנדיק, רויכערנדיק און ברענענדיק
ווי אָפֿענע מיילער פֿון רעוונדיקע וואולקאַנען
די פֿלאַקערנדיקע שריפֿות פֿון אונדזערע אַלע היימען
אויף גאָר דער וועלט!

אָ, פֿייער-צייכנס אויפֿן לייב פֿון מיין שטאַם,
אויף מיין לייב.
איר שרעקט מיך אין די נעכט.

אין די פענצטער פון מיין אָרעמער היים
קוקט איר אַריין בלוטנדיק ווי פינצטערע זון־פאַרגאַנגען.

ביינאַכט,
אַ וואַכער אויף מיין געלעגער — ווי אַ שטיין אויף אַ שטיין,
ווען שלאָף אַנטלויפט פון מיר ווי אַ פייגל פון אַ חרובער נעסט
שפּיץ איך אָן שאַרף ווי אַ שווערד מיין געהער,
מיינע אויגן שפּיזן זיך אַריין אין דער געדיכטער פינצטערניש
וואָס רינגלט מיך אַרום ווי אַ שוואַרצער טייך — —
און דורך דער טונקעלער וואַנט פון דער שטילקייט,
וואָס וואַקסט נאָך אָן מאָכיקער און געשוואָלענער
נאָך אַ וויטן, אומהיימלעכן גלאָקנקלאַנג
פון ערגעץ אַ הויכן, פאַרלאָזענעם קלויסטער —
פאַרנעם איך
פון אַריבער ימים, אוקינוסן, שטעט און לענדער
געוויין און געשריי;

געשריי פון זקנים הייליקע ווי תפילות,
וואָס פון זייער לעצטן, מאַטן בליק, ווי לעצטער זון־שטראַל,
קוקט אַרויס ר ח מ י ם מיט טויזנט אויגן;

געשריי פון קינדער וואָס האָבן נאָך ניט געזינדיקט,
ווען זייער מוטערס מילך פאַרגליווערט ווי שניי־טראָפּנס
אויף זייערע טויט־פיבערנדיקע, דינע ליפּן;

געשריי פון הייליקן יונגן געשענדעטן לייב
וואָס ווערט געפייניקט,
ווען די נשמה פון דער וועלט וואָס איז לויטער
קלאַפּט מיט צעבראָכענע פליגלען אָן אַלע פאַרשלאָסענע טויערן
און גאָט אַליין פאַרשטעלט זיין געזיכט
פון ווי און פון בושה;

געשריי פון ישובימלעך אָרעמע, איינגעזונקענע אין טרויעריקייטן,
לעצטע רעשטלעך פון דורות אַלטע, פאַרוואָרלאָזטע,
וואָס גייען אויף מיט אַ פלאַם־פייער
אין הימל אַרויף;

געשריי פון פאָלק אין זיין אומקום
אין בלוטיקן אין צוואַנציקסטן יאָרהונדערט,
וואָס שפּאַנט ווי דער מיטלאַלטער פינצטער און גרויס
איבער אַלע גרענעצן פון אונדזער ערד — — —

און מיטאַמאָל — און דורך דער פינצטערניש
די אויגן פון מיין טאַטן גליענדיק און גרויס,
וואָס ריידן הויך צו מיר און ברענען רויט:

אויף אַלע וועגן ברענט די וויזיע פון טויט.
און וויקלט זיך אין דערנער־קרוין אויפן קאָפּ פון געקרייציקטן,
און קוקט אַרויס פון פענצטער פאַרלאָשענע
פון פעלדישע, שטרוי־געפּאַקטע שטיבלעך,
און באַגלייט ווי אַ שאָטן דעם טונקעלן נאַכטוואַנדלער
אויפן ברייטן אומהיימלעכן שליאַך,

און שפילט אַרויס פון דער בלינדער פידל, אָוונט־צייט,
אין די בלינדע אַלטע הענט פונם בעטלער אין גאַס,
און שרייט אַרויס פון יונגן קרעפּטיקן געשריי
פון בלאָנדע, פלאַקס־האָריקע קינדער אין וויג,
וואָס רייסן זיך רציחהדיק צו זייער מוטערס מילך,
און רעדט אַראָפּ פון די הויכע, גלאַטע ווענט
אין העל־באַלויכטענע און שיינענדיקע זאַלן
וואָס זיינען פול געלעכטער און פרויען־פרייד,
און גאָרגלט הייזעריק מיט טויזנט העלדזער
אויף אַלע ברייטע גאַסן
פון די גרויסע, שיינע שטעט פון דער וועלט
דעם גרויסן וואַנזיניקן געשריי פון אונדזער צייט:
בלוט!
בלוט!
און דער געשריי ווי אַ טייך גייט אויף דיר, אויף דיר
מיין פאָלק.

אַיך קוק אַריין אין דיינע קומענדיקע טעג
ווי אין פאַרנאַכטלעכע, בּלוטנדיקע שקיעה-רינגען.
ווי אין אַ טונקעלן, שוואַרצאַפּלדיקן בּרונעם.

אָ, ווי איך זע אַנטקעגנקומען און אַנטקעגנגיין
דעם יסורים-וועג פון די אַלע, בּלוט-אָנגעהעריקע,
איינגעבּויגענע, איינגעהאָרבּערטע, אויסגעלאָשענע,
ווי בּיימער-שטאַמען פון אַן אָפּגעבּרענטן וואַלד,
מיט שניי אין די אויגן און שרעק אין די בּערד,
וואָס יאָגן זיך יאָרטויזנטער נאָך אַ פּיצל ערד אַן אייגנס,
נאָך אַ הימל-זוים אַן אייגענעם,
נאָך אַ היימלעכן שיין פון פאַרנאַכטיקע שטערן
אין אייגענע, מיט רו-פאַרהאָנגענע פענצטער
און האָבּן שרעק.
און האָבּן טויט.

גורל בּינדט זיך-צו צו דיר, מיין פאָלק, ווי אַ שטיין
צום האַלדז פון דעם יאוש-געבּונדענעם
וואָס שפּרינגט דעם ים און דעם טויט אין פּנים אַריין.

ווייל יעדער יאָרהונדערט גייט אַדורך
ווי אַ געוויטער אויף דיין פעלד.
ס׳בּלייבּט דיר נאָר צו בּויען אַ היים
אין אַ ריס אַ תהומיקן פון אַן ערד-ציטערניש.
און אַלע גרענעצן פון אַלע לענדער
צייכנט דאָס בּלוט פון דיינע קינדער,

נאָר דו אַליין ווערסט אויסגעלאַכט אין דיין שאַנד,
ווייל אויך די קינדער דיינע, די לעבנגעבליבענע,
אַנטלויפן פון דיר
ציען זיך ווי שמעטערלינגען צום נאַכטישן פייער
פון פרעמדן בלוט, פון בייזן,
נאָר טראָגן דאָך אַוועק אַוואו זיי קומען
דיין שאַרפן, אייביקן קין־צייכן איינגעקריצט אין שטערן,
און יעדער ווינט הייבט דיך אויף,
און יעדער שטורעם קערט דיך אום
און וואו ס׳פאַרגייט דיין נאַכט
דאָרט גייט ניט אויף דיין זון
און האָסט שרעק.
און טויט.

די גרויסע פעלקער וואָס הויערן אויף זייערע גרענעצן
ווי חיות אין זייערע פינצטערע נאָרעס
האָדעווען אין זיך — צוגלייך מיט זייער שמאַלץ אויפן לייב
און מאַרך אין זייערע ביינער —
דעם ווילדן האַס צו דיר און צו דיין שטאַם.

און די קליינע פעלקערלעך צווישן וועלכע מיר וואוינען,
וואָס טוען ניט אָפּ זייער חסד פון אונדז
און קוילענען אונדז ניט מיט אַ שטומפּיקן מעסער
זיינען געזונט ווי די שטיינער.
די ערד ענטפערט אָפּ צום ריטם פון זייער טראָט.

און פויל ווי די פליטן אויף זייערע וואַסערן
וואַנדערן די געדאַנקען אין זייערע קעפּ.

נאָר ווען ס׳וועט קומען יענער טאָג,
וועלן זיי ווי די רויב־פייגל
באַפאַלן דיינע געסטן
און הייסן צאָלן דיר פאַר יעדן שפּאַן ערד
וואָס איז זייערס
און פאַר יעדן יאָר און דור אויף דער ערד
וואָס איז זייערס.

אָ, ווי איך ליב ביז טרויעריקייט
דעם פאַרנאַכט אויף אָט דער קליינער, פרעמדער ערד
וואָס האָט מיר געבוירן,
ווען די שעהן פון פאַרגאַנגענעם טאָג
טוליען זיך צו די נידעריקע גראָזן
פינקלען טויאיק, גילדערנדיק
ווי וואַסער־פונקען אין אַ ליכטיקן טייך,
און ס׳וויינט אין מיר די פרייד
פון דער אויסגעזונגענער זון.

אָ, ווי איך ליב ביז טרויעריקייט
דעם שיין פון גילדערנעם האַרבסט אויף די שטיבער-דעכלעך,
וואָס שמעקן מיט דעם רייפן היי,
מיט מיידלשע, פאַרבענקטע לידער
און מיט זאַטן יומטוב.

נאָר ס׳טרעפט
און עלנד ווי דער איינציקער וואָלקן אין הימל
פאַרבלייב איך אין פעלד.
די זון גייט אַוועק.
דער אָוונט רינגלט מיך אַרום
און נייגט זיינע בענטשנדיקע הענט אויף מיר.
די ערד טונקלט
און מיר איז באַנג
און גוט.
כ׳בין איינגעשטילט און איינגעוויגט.
נאָר דער שאָטן פון מיין שכן,
דעם אַנטקעגנגעקומענעם אויף מיין וועג
שניידט מיר אָפּ פון דער ערד,
פון אונדזער אַלעמענס ערד,
און פון מיין חלום.
און אויף מיין פנים פאַלט
דאָס וואָרט:
ייד!
און דעקט מיך צו ווי אַ טרויער-קלייד — —

און ס'טרעפט:

אַ קלאָרע ווינטער-נאַכט.

די שטערן באָדן זיך און בליצן אין בלויען שניי.

ביימער שטייען שטאַר.

דעכעלעך אַריבער הייזער דרימלען רו.

פון די פענסטער לייכט דער העלער יומטוב.

ס'שפּאַרט מיט שלוה, זעטיקייט און פרייד.

די גרינע נאָדלען פון די יומטוב-ביימלעך

אין די שטילע, פרעמדע הייזער

צעבליען זיך זאַנפט

און שמעקן מיטן שטאַרקן ריח פון דער ערד.

נאָר שטיבער יידישע שטייען אויסגעלאָשן.

די נאַכט שפּאַנט אום צווישן זיי

שאַרף און גרויזאַם ווי אַ וואָלף

און קוקט אין די פינסטערע פענצטער

וואָס זיינען מיט פּחד און פראָסט פאַרקלעפּט

מיט גרינע, שטערנדיקע אויגן.

און איך אַליין נאָר וואַנדער אום אין טיפן שניי,

וואָס שרייט אונטער מיין טראָט.

דער הימל ווי די גרויסע איינזאַמקייט

שפּרייט זיך איבער מיין קאָפּ.

און וואו איז פרייד ? און וואו איז היים ?
נאָר גלאָקנקלאַנג אין נעץ פון טריט.
און טרערן אין געהיים.

אָבער די זין פון מיין שטאַם וואָס זיינען פרעמד צו אונדזער טרויער
און צו אונדזער שיינקייט,
וואָס וויקלען זייערע וואָכעדיקע לייבער אין די רייכע פעלן פון חיות
און קלינגען מיט דעם פרעמדן לשון
און האַנדלען מיט לייב, מיט גאָט, מיט וואָרט —
זיינען ווי די פליגן אינם שפּינגעוועבס
איינגעוועבט אין זייער מיאוסקייט — —

זיי לייגן צו דאָס האָלץ צום פייער
וואָס פאַרלענדט אונדז
און ווערט גרעסער.

און צו־קליין איז פאַר זיי די בייטש פון יענעם מאַן
פון מזרח
וואָס האָט זיך אויף זיי שאַרף און פאַראיינמאָל
פאַרמאָסטן.

און צו די אָרעמע און עלנטע, וואָס פילן נויט
רייסט זיך מיין וואָרט מיט טרייסט:
ווי אַ רעגנבויגן איבער דער ערד
שפּרייט זיך מיין לעבן איבער אייך.
אייער שפּלער טאָג איז מיר נאָנט. נאָנט.
אייער לייב דורך צעריסענע קליידער

לויכט אַרויס צו מיר
ווי זון דורך שטיקער נאַכט.
איך פיל אַייער שטילן פיין אויף מיינע הענט.

אָ, פיין פון לעבנס-ביי-דער-ערד
וואָס ווערן געטראָטן —
איך בייג מיין לעבן פאַר דיר,
ווי אָט דער וואַלד
וואָס בייגט זיך פאַרן שטורעם — —

אין אָט דעם טאָג דעם ווינטיקן איז מיר באַנג.
דער טרויער רוישט אין מיר ווי שווערער וויין.
כ'רוף דעם שטורעם.
כ'טו תפילה צום האָגל.
אָ, קומט אַלע:
שלאַקסן, האָגלס,
דונערן און בליצן —
דעקט צו מיין וואַלד.
דעקט מיר צו.
כ'וויל אויסלעבן מיין אומרו אין איינעם
כ'וויל זיך אַליין
אַ שלאָג טאָן ווי אַ כוואַליע
צו אַלע ברעגעס פון דער וועלט,
אויפשטורעמען,
אויפטרייסלען,
אויפרוישן,
ווי אַ בוים וואָס ברעכט זיך פונעם דונער!

פאַרוואָס בין איך געבענטשט — אָ, וואַלד מיינער —
מיט דער מאָדנער ברכה פול מיט ביטערניש
שוין קיינמאָל קיין רו נישט געפינען
און שטענדיק זען דאָס, וואָס מען טאָר, אפשר, ניט זען·
און ווי דער אַרעסטאַנט — פון זיין תפיסה-פענצטערל אַרויס
אויף דער פרייער, גרויסער, וואונדערלעכער וועלט,
וואָס שטייט אין זון און אין גערטנער צעבליט —

אַזוי אַ קוק טאָן אויף הייזלעך און געצעלטן,
נעסטן פון רו און פון היימלעכקייט,
וואָס זיינען פאַרבאָרגן אין גרינס
אין די ווייטע גאַסן פון דער שטויבן-שטאָט,
ביי גרין-דאָרפישע בערג-שיפועים,
און לויכטן מיט ליכט און מיט פרייד
און מיט קינדישן געלעכטער וואָס איז זאַנפט און זיס
און מיט פרויען-הענט וואָס זיינען יונג און מוטערלעך
און וועבן דעם חלום פון שיינקייט אין הויז;
אַ קוק טאָן מיט וואונדער אויף מענטשישע טריט
וואָס זיינען אַזוי זיכער,
וואָס זיינען אַזוי לייכט,
און גייען שטראַלנדיק דורך זייערע טעג
ווי דורך גאַסן אָנגעטאָנענע אין ליכט;
און אין די אויגן פון די קליינע לייט, די איינגעזעסענע,
אָט-די-אָ וואָס זיינען גייציק און שלעכט
און זייערע הענט זיינען עקלדיק-ווייס און פעט
און גייען אין לעבן ווי אין מאַרק אַריין
און קויפן זיך אַ ווייב, ווי ס׳קויפט זיך דער גוי
אַ מציאה איין אויף חגא,
און שפייען אויף גאָט און אויף מיר
ווי זיי שפייען אויף זייער געלט, צום מזל, —
און אין די אויגן פון די קליינע לייט אָט-די אָ,
זאָל זיך שיסן מיין דינעם דאָרנדיקן גוף

ווי אַ פּייל,
און שרעקן זיי מיטן מאָדנעם חלום אין מיינע אויגן
און שפּירן אויף מיין לייב, ווי אַ מיאוס, שמאַטעדיק קלייד
זייער פֿאַראַכטונג,
און טראָגן זיי אַנטקעגן,
ווי אַ פֿייער וואָס ווערט געטראָגן אין די אָרעמס פֿון ווינט
מיין האַס צו זיי וואָס איז שטאַרק און אייביק
און גיט מיר די קראַפֿט צו דערהייבן זיך איבער זיי,
און שטענדיק טראָגן מיין לעבן אין די הענט
ווי אַ פֿלאַם וואָס איעדער ווינט קען אים פֿאַרלעשן,
און שמעקן הונגעריק נאָכן ריח פֿון דער וויטער וועלט
ווי דער הונגעריקער נאָכן וואַרעמען ברויט;
און האָרכן תמיד דעם שוואונק פֿון מיין געדאַנק
וואָס רייסט זיך פֿייערדיק און ברענענדיק
פֿון מיין גוף וואָס איז שטויב
און וויל פֿאַר זיך די גרויסע וועלט;
און אין אָנבליק פֿון אַ ביסל גרינס
אונטער אַ שטאָטישן דאַך
זיך צעוויינען האַרציק און זיס
ווי אַ קינד;
און שטענדיק פֿילן דיך,
פֿילן,
ווי יעדער טאָג וואָס גייט אַוועק פֿון מיר
דערנענטערט מיר צו דיין ברעג.

און אין יעדער רגע וואָס פֿאַרשווינדט
קלאָגסטו אַרויס פֿון מיר
מיטן געוויין פֿון אַ קינד –
הייליקער,
אויסלייזנדיקער
און שטאַרקער
טויט. — — —

דער טאָג פאַרגייט.

און אָוונט קומט אין וואַלד ווי אין אַ גילדערנעם היכל.

די ביימער לויכטן ווי ליכט געצונדענע

לכבוד אַ גרויסן יומטוב.

זון-פאַרגאַנג אין וואַלד.

הייליק איז די שעה און לויטער.

די זון פלעכט זיך אַריין אַ לעצטן מאָל אין די צווייגן,

לויכט אַדורך אַיעדן בלעטל אויפן בוים

און שפילט איר פאַרנאַכטנליד

מיט פינגער גילדערן-ציטעריקע

אויף די נידעריקע גראָזן.

רואיק ווערט דער וואַלד און פאָרכטיק-שטיל.

וועלט האָט זיך אָפּגערוקט.

לעבן האָט זיך אָפּגערוקט.

ווייט.

ווייט.

קולות פון דער ווייט שווימען אָן פאַרשטילטע,

פאַרהילטע אין בלויע, אָוונטיקע שלייערן.

אַ פאַרנאַכטיק פייגל רופט אימעצן,

בענקט נאָך אימעצן

און פלאַטערט פאַרביי אין דער טונקלקייט.

וואַלד ווערט העכער.

רייסט זיך מיט די ביימער-קרוינען אין די טונקלענדיקע הימלען.

דער טאָג קניפּט זיך צוזאַמען.
לייזט זיך אויף.
ווי אַ טייך.

און מיין לעבן וויקלט זיך איין.
קניט אַנידער צו מיינע פיס.
ווי די זון אין מערב-זייט.

כ׳פאַרנעם מיין טראָט פון וואַלד אַרויס.
אויסגערונען האָט מיין טאָג.
אויף מיינע אויגן-וויעס ציטערט נאָך דער ריטם פון אַ ליד,
אַ ליד
וואָס איז געווען
ווי די ליכט פון דער וועלט אַזוי שיין...

וואַלד מיינער.
כ׳נעם דיך מיט.
כ׳טראָג דיך אַוועק אין מיינע נעכט.
אייביק וועט לעבן דיין קלאַנג אין מיר.
די לויטערקייט פון דיינע אינדערפריען
דער וואונדער פון דיינע פאַרנאַכטן.
דער חלום פון דיינע גראָזן
און פון דיינע פייגל דאָס פליען.
ביז טעג מיינע ווי דיביימער אויף אַ וועג
וועלן זיך אָפּרוקן,
פאַררוישן,
פאַרבליען...

וואַלד מיינער.

ס'גייט שוין אויף דער אָוונט-שטערן.

ס'וואַרט אויף מיר די שטיבל ביים ברעג

אין חשכות און אין נאַכטיקייט.

ס'קומט די נאַכט צוגיין.

די נאַכט וואָס איז גרויס און טיף

ווי דו.

לאַנג וועסטו ריידן צו מיר

אין מיינע חלומות.

ס'וועט לבנה עלנדע אַרומבלאָנקען אין דיין געפלעכט,

אַריינקוקן דורך צווייגן-נעצן שטאַר און קאַלט.

און פאַנגען מיט די בלייכע, דינע שטראַלן-הענט

אַ ווילדן וואָיען —

צי דעם וואָיען פון אַ וואָלף הונגעריק און פריי,

צי דעם וואָיען פון אַ מענטש, זיין ברודער,

אַ פאַרבלאָנדזשעטער פון נאָנטן ישוב

אַנטקעגן נאַכט און טויט,

צי דעם פחד פונם וואַלד אַליין

וואָס שוידערט מיט זיין טונקעלער גריווע ווי אַ לייב

אומהיימלעך אין דער נאַכט — — —

און שפּעטער־צו װעל איך שױן ליגן װאַך
און אױפשפּיזן מײַן געהער
און פאַרנעמען דורך די אָפענע פענצטער
װאָס נעמען בלױען און טאָגן װי װײַסע װאַסערן — —

דעם פינצטערן געשרײ פון די פײגל פאַרטאָג,
די אײנציקע װעמעס גורל עס איז
צו לאָזן אױפרופן די שעה פון ערב־טאָג,
די שעה,
װען די ערד איז אײנזאַם,
אײנזאַמער פון אַלע אײנזאַמע — — — — —